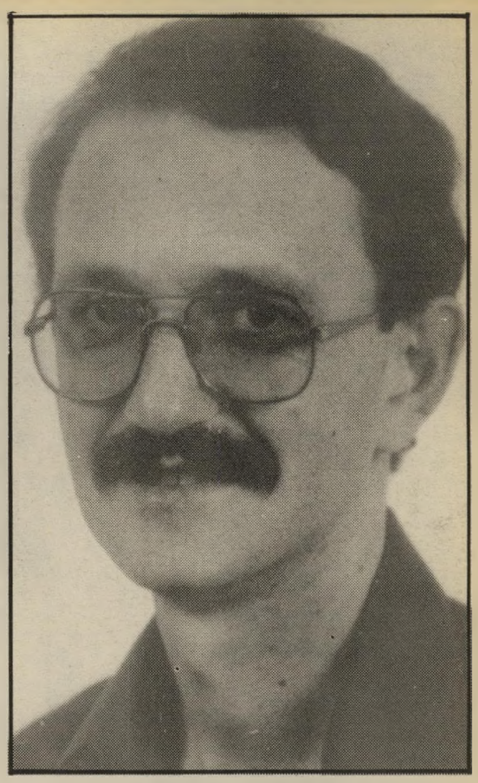

עמי דורון:

„הם הציעו לנו שחיה חמה או קרה..."

מצריים מתלוננת כי יאכטות מישראל חודרות למי־החופים שלה. הישראלים מתלוננים שהמצרים מציקים להם.

בשבת שעברה היה עמי דורון, תושב אילת, על סיפון ספינה קטנה שנעצרה על־ידי מישמר־החופים המצרי. ביקשתי ממנו שיספר לי מדוע.

יצאנו למסע־דיג, והיינו מול הפיורד, במרחק 1500 מטר מהחוף. תנאי הרשיון הם שמותר להתקרב עד 300 מטר. כשגמרנו לדוג, הסתבר שיש לנו בעייה עם העוגן, ולכן התקרבנו עד 50 מטר מהחוף. התעכבנו שם כמה דקות, ואז התחלנו להפליג בכיוון אילת. המצרים ראו שהיינו קרוב מאוד לחוף, ואותתו לנו לעצור. אנחנו לא עצרנו.

● **מדוע?**

כי אנחנו שמוקים. מיהרנו הביתה, והיה חבל לנו על הזמן.

● **ואז?**

אז המצרים התקרבו אלינו לטווח מאיים, וכיוונו אלינו את הקלצ'ניקובים. נעשינו מייד ממושמעים, ועצרנו. הם פנו אלינו וביקשו לראות את האישור מהקונסוליה המצרית. הסתבר שבאישור כתוב ארבעה אנשים, ואנחנו היינו שמונה, וזה עורר את חשדם.

● **מדוע הייתם שמונה, כשהאישור אומר ארבעה?**

תקריות

האמת היא שהאישור הוא בערבית, ואף אחד מאיתנו לא טרח אף פעם אחת להבין מה כתוב שם.

● **איך נגמר הסיפור?**

המצרים ביקשו מאיתנו להתלוות אליהם לאי־האלמוגים, שהוא הבסיס שלהם. שם הציעו לנו שתייה חמה או קרה, דיברו בנימוס ושאלו שאלות. הסברנו להם בדיוק מה קרה, והם השתכנעו. התנצלו אלף פעמים על שנאלצו לעצור אותנו, עזרו לנו להתיר את החבל והסבירו שהם רק מנסים למלא את תפקידם, ושהישראלים מקשים עליהם.

● **ואתה חושב שזה נכון?**

אני חושב שזה נכון. יש קבוצה של בעלי־יאכטות, שקשה להם להשלים עם העובדה שהיום המצרים הם בעלי־הבית בסיני. נכון - שזו קבוצה קטנה, אבל שלושה טראבל־מייקרים יכולים לעשות הרבה נזק.

● **בשבת הבאה אתה שוב יוצא לדוג באותו המקום?**

בוודאי, אבל הפעם תוך הקפדה גדולה על כל הכללים. אין מה לעשות, אנחנו שם אורחים, והם המארחים. (דניאלה שמי)

אהוד פלג:

„מישרד־החינוך הודיע שאינו מתעסק בחינוך!"

השבוע האחרון עמד, ללא ספק, בסימן תאונות־הדרכים, ואם אנחנו לומדים מהניסיון של השנים האחרונות – זאת היא רק ההתחלה.

הכל יודעים שצריך לתקן כבישים, לבדוק את המכוניות מבחינה מכנית, לסלול דרכים חלופיות, אבל מה שברור לגמרי הוא שצריך לחנך את העם.

השאלה היא איך מחנכים. אמרו לי שאהוד פלג הוא מומחה לתרגום מסרים חינוכיים, והוא מטפל גם בעניין תאונות־הדרכים.

ביקשתי שיסביר מה זה תרגום מסרים חינוכיים.

בעניין תאונות־הדרכים אני מתעסק בעיקר בחינוך ילדים. הסתבר לנו שילדים מכינים תמרורים בצורה אחרת ממבוגרים. יש איזה קצר בעניין ילדים־הולכי־רגל ונהגים.

ילד חושב שאם הוא רואה את המכונית כשהיא מתקרבת אליו, זה סימן שגם הנהג רואה אותו. כמובן שזה לא נכון.

אני בהחלט חושב שצריך להתעסק בנושא עם ילדים. המצאתי שני מישחקי־ילדים שעוסקים בכך. המישחק האחרון, שביל הזהב, שקיבל את ברכת המועצה הלאומית למניעת תאונות, מייצר עכשיו על־ידי אורדע, ואני חושב שהוא מקנה לילדים ידיעה על הנעשה בכביש ובכללי־התנהגות בדרך.

● **זה בעניין ילדים שהם הולכי־רגל. יש לך רעיונות בלשהם לחינוך מבוגרים?**

צריך להתחיל בחינוך לפני שהם מבוגרים. למישרד־התחבורה ולמועצה למניעת תאונות היה פעם קורס לנהיגה מונעת — לא

חינוך

זה שבא כעונש, אלא קורס שאנשים היו באים אליו מרצון ולומדים איך למנוע תאונות. אני לא יודע אם זה מיקרי, אבל בחודש שבו הפסיקו את הקורס הזה — ינואר 1987 — התחילה להסתמן עלייה בתאונות־הדרכים.

אבל הבעייה היא הרבה יותר פשוטה, ולכן גם מסובכת. אני גורס שההתנהגות בכביש היא חלק בלתי־נפרד מהתנהגותו של אדם באופן כללי. אדם המכבד את חברו בבית יכבד אותו גם בכביש. אדם מנומס יהיה מנומס גם בכביש. וכך הלאה. שתי המילים „לנהוג" ו„להתנהג" הן דומות!

● **זאת אומרת שאין לך פיתרון אלא לחנך את העם להיות אדיב? זוהי משימה בלתי־אפשרית!**

אני חשבתי שהמשימה היא אפשרית, ושלחתי מיכתב ארוך, ובו הצעות רבות, למישרד־החינוך. אבל משם קיבלתי תשובה שהם לא מתעסקים בזה.

● **לא מתעסקים בחינוך?**

כן. אני באמת חושב שזה מישרד להשכלה, ואולי פה שורש הבעייה. אם לא יטפלו בזה, שום כבישים לא יעזרו.

(דניאלה שמי)

שושנה בייר:

„נוכל גם שלא לקיים את שנת־הלימודים!"

כמו כל שנה. קיץ, חם, לח, חופשת־הקיץ של התלמידים ו...אויומים ששנת־הלימודים לא תיפתח בזמן. משהו חדש! שאלתי את יו"ר אירגון המורים העל־תיכוניים מדוע בכל שנה, בחופש הגדול, הם מאיימים באותו הדבר.

אני לא יודעת אם זה כל שנה, אבל מה שברור הוא שההברעות המרכזיות בעניין־החינוך מתקבלות דווקא כשהמורים בחופשה, או לפני תום שנת־הלימודים.

● **איזה החלטות מרכזיות?**

על קיצוץ בתקציב־החינוך, למשל. מה נותר לנו לעשות? או לא לקיים את בחינות־הבגרות — דבר שאנחנו מאוד לא רוצים — או להודיע על אי־פתיחת שנת־הלימודים.

● **אבל לא נראה לך שזה נשק שכבר לא מפחיד אף אחד? אתם מאיימים, מגיעים איתכם להסכם, ושנת־הלימודים נפתחת.**

זה לא מדוייק. בכל פעם כשאיימנו, הגענו להסדרים. אני לא

תאונות

יודעת אם היינו מגיעים למה שהגענו בלי האיום שלא לפתוח את שנת־הלימודים.

● **ואם הפעם, או בפעם אחרת, מישרד־החינוך יתמהמה — האם יש לכם איום דראסטי יותר?**

יש. אנחנו יכולים גם שלא לקיים את שנת־הלימודים.

● **אז בהורה לתלמידים, שאתחיל לדאוג?**

את צריכה להתחיל לדאוג בגלל מה שמתרחש במערכת־החינוך. זהו מצב של קריזה ממשית. בכל שנה יש יותר ויותר קיצוצים בשעות, 38 ויותר תלמידים בכיתה, מצב שבו כמעט בלתי־אפשרי ללמד. מורים אקדמאיים בורחים מהמיקצוע בצורה מאסיבית. הרמה יורדת בכל שנה. עניין פתיחת שנת־הלימודים בספטמבר הוא חלק קטן מאוד מהעניין.

● **ואני מתארת לעצמי שיש לכם הצעות לפיתרון המצב?**

רק אם קברניטי־המדינה יפסיקו לדבר גבוהה מצד אחד, ולקציץ מצד שני — כשהם יבינו, מה שהבינו בארצות אחרות, שהחינוך הוא עתידה של המדינה — רק אז יהיה על מה לדבר.

(דניאלה שמי)